

Arrest

nr. 199 763 van 14 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VANTIEGHEM
Hulstboomstraat 30
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 december 2017.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoekers niet om aan te tonen dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielsezoekers geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekers om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekers.

4.1. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekers niet blijkt dat er, wat hen betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

In de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster A.H. genomen, wordt vastgesteld dat zij Albanië enkel en alleen heeft verlaten omdat er geen adequate behandeling voor haar medische problemen beschikbaar is en omdat zij gepest werd omwille van haar ogen. Nergens uit haar verklaringen, en die afgelegd door haar moeder en zussen, blijkt dat verzoekster, aldus de commissaris-generaal, om redenen voorzien in het Vluchtelingenverdrag of de definitie van subsidiaire bescherming niet terecht kon bij de Albanese gezondheidsdiensten. In verband met verzoeksters medische problemen dient dan ook, zo luidt de bestreden beslissing, te worden vastgesteld dat deze geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Er wordt op gewezen dat verzoekster ter beoordeling van de medische elementen een aanvraag voor machtiging tot verblijf dient te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de problemen die verzoekster kende met andere kinderen op school wordt opgemerkt dat deze niet als voldoende zwaarwichtig kunnen beschouwd worden om te kunnen gewagen van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het door verzoekster neergelegde paspoort bevestigt slechts haar identiteit en nationaliteit, welke niet ter discussie staan.

In de bestreden beslissingen ten aanzien van B.H., H.H., en D.H. genomen, wordt vastgesteld dat uit hun verklaringen blijkt dat zij hun asielaanvraag steunen op dezelfde motieven als die uiteengezet door hun zus A.H., in het kader van wier asielaanvraag een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen (waarnaar wordt verwezen en welke grotendeels wordt geciteerd), zodat, zo luiden de beslissingen, hun asielaanvragen evenmin in overweging kunnen worden genomen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om de motieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter manifest in gebreke blijven. Ze beperken zich immers louter tot het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op zeer algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen geenszins weerleggen, noch ontkrachten.

4.3. In zoverre verzoekers, met hun algemene verwijzing naar een als bijlage aan het verzoekschrift gevoegd internetartikel van december 2015 omtrent corruptie bij de Albanese douane en (selectieve lezing van) een Resolutie van het Europees Parlement van 30 april 2015 over het voortgangsverslag 2014 over Albanië, kritiek uiten op het feit dat Albanië in de lijst van veilige landen van herkomst werd opgenomen en lijken voor te houden dat Albanië niet als een veilig land kan worden bestempeld, wijst de Raad er op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. X (c)). Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt voorts dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen in casu in de bestreden beslissingen wordt vastgesteld.

4.4. Verzoekers gaan niet in op, minstens ontkrachten, noch weerleggen zij de vaststelling uit de bestreden beslissingen dat wat de pesterijen waarmee verzoekster A.H. vanwege andere kinderen op school te kampen had betreft, deze problemen niet als voldoende zwaarwichtig kunnen worden beschouwd om te kunnen gewagen van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit pertinente motief blijft derhalve onverminderd overeind.

4.5. Betreffende de oogproblemen van verzoekster A.H., welke niet worden betwist en hoe betreuenswaardig ook, wijst de Raad erop dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De medische problematiek van verzoekster A.H. houdt, zoals in de bestreden beslissingen door de commissaris-generaal op goede gronden wordt vastgesteld, geen verband met één van de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt en verzoekers maken geenszins aannemelijk -het blijkt nergens uit hun verklaringen en elk begin van bewijs ontbreekt dienaangaande- dat verzoekster A.H. omwille van een van voormelde bepalingen in Albanië geen toegang zou hebben tot de medische gezondheidszorg, en van medische verzorging verstoken zou blijven. Integendeel zelfs, uit verzoekers' verklaringen blijkt immers dat zij wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg in Albanië en met betrekking tot haar medische problematiek behandeld werd. Dit blijkt ook uit het verzoekschrift waarin o.a. wordt gesteld: "De Albanese dokters stellen een correcte diagnose doch stellen vast dat ze verzoeker niet kunnen voorzien van de juiste en goede geneesmiddelen omdat de overheidsdiensten niet voorzien in een goede medische apparatuur waardoor het leven van A. draaglijker kan worden" (verzoekschrift, p. 7). Uit niets blijkt en verzoekers, wier verklaringen nergens enige aanwijzing in die zin bevatten, maken op generlei wijze aannemelijk dat verzoekster A.H. omwille van een van de criteria van het Vluchtelingenverdrag in haar land van herkomst geen toegang zou hebben tot adequate medische voorzieningen. Hoe betreuenswaardig ook, betreft het feit dat de medische wetenschap en voorziene medische infrastructuur en middelen niet overal hetzelfde zijn, op hetzelfde niveau en in eenzelfde mate aanwezig en beschikbaar, -verzoekers beweren thans op algemene en niet in het minst onderbouwde wijze dat "de dokters in Albanië stellen dat de medische infrastructuur in Albanië het niet toelaat om A. te operen" (sic.)- waardoor personen soms van de optimale medische voorzieningen voor hun medische problematiek verstoken blijven, een algemeen structureel en maatschappelijk probleem dat zich niet enkel in Albanië voordoet, maar in tal van andere en quasi alle landen, en zo ook hier in België. Het is een problematiek van eerder structurele en socio-economische aard welke als dusdanig niet onder de toepassing van het Vluchtelingenverdrag, noch onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming ressorteert.

De Raad is niet bevoegd om bij de behandeling van een beroep tegen beslissingen van de commissaris-generaal inzake asiel en subsidiaire bescherming, te oordelen over de vraag of verzoekster A.H. aan een medische aandoening lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch

over de vraag of zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er, daargelaten of dit in casu zo is, geen adequate verzorging mogelijk zou zijn in het land van herkomst (cf. RvS 26 augustus 2015, nr. X (c)). Verzoekster A.H. dient voor de beoordeling van haar medische problemen gebruik te maken van de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

4.6. Daar waar verzoekers poneren te behoren tot verschillende sociale groepen, zoals ze onder andere noemen “de personen die moeten werken om in hun levensonderhoud te voorzien” of ook wel “de werkende klasse” alsook “de klasse die weinig of niks heeft in Albanië”, wijst de Raad er op dat, daargelaten dat deze groepen bezwaarlijk als een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet kunnen worden beschouwd, het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

4.7. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals verzoekers in casu in hun verzoekschrift naar vage en algemene informatie omtrent corruptie en gebreken bij de Albanese autoriteiten en in het voornamelijk het Albanese justitiële apparaat, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Dergelijk algemeen en allerm minst ernstig verweer vanwege verzoekers is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van hun asielrelaas, te ontkrachten.

4.8. Uit de informatie aangebracht door verzoekers blijkt niet en ze voeren voorts geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4.9. In zoverre verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wijst de Raad erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of verwijzing naar (algemene informatie omtrent) een algemene situatie in het land van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Met de algemene opmerking dat “Is het niet vernederend te noemen dat de ene 8-jarige een behandeling ontvangt voor haar oog omdat zij leeft in het Westen van Europa en een andere 8-jarige geen behandeling kan ontvangen voor haar oog omdat zij uit een land komt afkomstig langs de Europese Adriatische Zee?” maken verzoekers geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk (cf. RvS 18 mei 2017, nr. X (c)).

5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekers redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december

2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 22 november 2017, voeren verzoekende partijen aan dat eerste verzoekende partij geen beroep kan doen op medische verzorging en een operatie voor haar oogprobleem in haar land van herkomst, en dat zij derhalve gediscrimineerd wordt. Verzoekende partijen volharden in de middelen van het verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan of een ander licht werpen op de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Ze beperken zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene, niet in het minst onderbouwde beweringen en het volharden in de middelen van hun verzoekschrift. De verzoekende partijen gaan echter niet *in concreto* in op, minsten brengen zij geen concrete en valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS